

Arrest

nr. 60 029 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van / de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid genomen op datum van 03.11.2010 (1) (2) wordt aan (D.A.)

geboren te (...), op (...),

van Turkse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 18 DEC. 2010 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7, al.1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden werd;

Regelmatig verblijf verstreken sedert 09/08/2010.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Een eerste ingeroepen middel is een schending van art. 8 van het E.V.R.M. Dit artikel luidt als volgt: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling". Verzoeker woont reeds een hele tijd samen met zijn aanstaande huwelijkspartner (N.H.). Indien verzoeker naar Turkije zou moeten terugkeren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, dient hij België voor lange tijd te verlaten. Er zou een einde komen aan de feitelijke gezinsvorming, en het voorgenomen huwelijk zou zelfs in het gedrang komen. Dit ware een grove inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn partner. Art. 8.2 E.V.R.M. heeft weliswaar een aantal uitzonderingen voorzien op de toepassing van het principe van art. 8.1 E.V.R.M., doch het bevel om het land te verlaten, in de gegeven omstandigheden en ondanks het aanstaande huwelijk, valt niet onder deze uitzonderingen. Indien men verzoeker, die reeds een hele tijd een feitelijk gezin vormt met Mw. (N.H.), zou verplichten om naar Turkije terug te keren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, ware dit een uiterst grove inmenging in de uitoefening van zijn recht op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Dergelijke inmenging is een duidelijke inbreuk op art. 8 E.V.R.M."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft refereert verzoeker aan de band die hij heeft met zijn partner, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Verzoeker woont op hetzelfde adres als zijn partner. De gezinsband tussen partners wordt verondersteld.. Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 mei 2010 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf indiende bij de Belgische Ambassade te Ankara. Op 19 mei 2010 werd deze aanvraag ingewilligd. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een visum kort verblijf voor de duur van 70 dagen. Op 1 juni 2010 is verzoeker in België aangekomen. Op 7 juni 2010 werd verzoeker door Stad Kortrijk in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 9 augustus 2010. Aangezien uit het dossier bleek dat verzoekende partij na 9 augustus 2010 nog steeds in België verbleef, werd hem op 13 december 2010 het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Verzoeker is met een visum kort verblijf voor de duur van 70 dagen België binnengekomen. Na deze periode heeft verzoeker geen enkel initiatief genomen om verblijfrecht te verkrijgen. De bewering van verzoeker dat hij en zijn partner willen huwen wordt niet aangetoond met een begin van bewijs.

Uit voorgaande volgt dat er geen positieve verplichting is van de Staat om verzoeker op zijn grondgebied toe te laten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Een tweede ingeroepen middel is een schending van art. 12 van het E.V.R.M. Dit artikel luidt als volgt: “Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. Het recht om te huwen is een universeel recht, en het kan onmogelijk ondergeschikt gemaakt worden aan de verblijfssituatie van de toekomstige huwelijkspartners. Indien er in de periode kort voorafgaand aan het voorgenomen huwelijk, een bevel gegeven wordt om het land te verlaten, wordt hierdoor de voltrekking van het huwelijk in de praktijk onmogelijk gemaakt. Verzoeker en zijn partner (N.H.) hebben reeds een aantal stappen gezet met het oog op het voltrekken van het huwelijk. Indien er in deze omstandigheden aan verzoeker, kort voor de voltrekking van het geplande huwelijk, een bevel gegeven wordt het land te verlaten, is dit een duidelijke schending van art. 12 van het E.V.R.M. (R.v.St., nr. 73.777, 19 mei 1998).”

2.2.2. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St., nr. 159.485 van 1 juni 2006; R.v.St., nr. 105.413 van 5 april 2002. Het recht om te huwen, noch een huwelijk zelf, levert inderdaad een recht op verblijf op. De Raad van State stelt eveneens dat het recht om in het huwelijk te treden iemand “[...] niet van de verplichting vrijstelt om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten, zoals vooropgesteld in het artikel 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” (R.v.St., nr. 166.189 van 20 december 2006). Het recht om te huwen, vervat in art. 12 E.V.R.M. vormt geen beletsel voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die niet legaal op het grondgebied verblijft (R. v. St., nr. 39.756, 16 juni 1992). Niets verhindert verzoeker daarenboven om, zodra er een huwelijksdatum zou voorzien zijn, met een visum kort verblijf, terug te keren naar België en alsnog in het huwelijk te treden. De tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel heeft geenszins tot gevolg dat het voorgenomen huwelijk onmogelijk wordt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Een derde middel is een schending van art. 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten. Dit artikel luidt als volgt:

1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat.

2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend.

3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de Vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.

4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen.”

Ook krachtens het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten is het recht om in het huwelijk te treden een universeel recht, dat niet ondergeschikt kan gemaakt worden aan de verblijfssituatie van de aanstaande echtgenoten. Het bevel om het land te verlaten kort voor het geplande huwelijk, is duidelijk een beletsel voor dit huwelijk. Zoals hierboven gesteld, hebben verzoeker en zijn partner (N.H.) reeds een aantal stappen gezet met het oog op het voltrekken van het huwelijk. Als er in deze omstandigheden aan verzoeker, ondanks het voorgenomen huwelijk, het bevel gegeven wordt het land te verlaten, wordt hierdoor art. 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten geschonden.”

2.3.2. Daargelaten de vraag of het BUPO-verdrag directe werking heeft, kan enkel nogmaals vastgesteld worden dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en

vestiging in het Rijk te ontsnappen. Verzoeker maakt geen schending van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC